

РЕШЕНИЕ

№ 1699

гр. Варна, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Полина Хр. Илиева
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20223110203928 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на П. Н. Л. ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Варна, ул. „Гларус“ № ***, против Заповед № 365зз-577/14.09.2022г. на полицейски инспектор от сектор „Общинска полиция“ при ОД на МВР-Варна – В. Г. В., с която на основание чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР е разпоредено задържането му за срок от 24 часа.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна тъй като е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречи на материалния закон. Сочи се, че в заповедта липсвали каквито и да било фактически основания за издаването ѝ – не било посочено нито какво предупреждение е било отправено от полицейските служители нито с какви свои действия жалбоподателят бил попречил на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба. Липсвала мотивна част. От друга страна се сочи, че жалбоподателят не бил извършвал каквито и да било действия с които да пречи на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба. Отправя се искане за отмяна заповедта, както и за присъждане на направените съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява.

Представява се от надлежно упълномощен процес. представител в лицето на адв. М.П. от АК Шумен, който заявява че поддържа жалбата, а във фазата по същество моли атакуваната заповед да бъде отменена на основанията изложени в жалбата като отправя искане и за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, пол. инспектор в сектор „Общинска полиция“ при ОД на МВР Варна – В. Г. В., редовно призован, не се явява. Представява се от ю.к. Г.Г. редовно упълномощен, който оспорва жалбата, а във фазата по същество моли издадената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Сочи, че събраните по делото доказателства сочели на материалноправните предпоставки за издаване на заповедта, а именно че лицето не било изпълнило разпореждане на полицейски орган. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение като прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ответната страна.

След преценка възраженията и становищата на страните, събраните по делото доказателства и действащата и приложима нормативна уредба, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 14.09.2022год., около 17:00ч., жалбоподателят се намирал на строителен обект находящ се в гр.Варна, на бул. „Сливница“ № 54. На същият обект по същото време били още и свидетелите И. И. и И. П.. До обекта св. И. П. отишъл малко преди това с лек автомобил управляван от друго лице, което спряло автомобила на пътното платно на бул. „Сливница“ в дясната лента в близост до строежа, в зоната на действие на ПЗ В-27 „Забранени са престоят и паркирането“. По същото време ответника В. Г. В. и Й. Д. И. полицейски служители в Сектор „Общинска полиция“ при ОД на МВР Варна при обход на бул. „Сливница“ видели спрелия в нарушение на ЗДП лек автомобил. Св. Й. И. който управлявал служебния полицейски автомобил, спрял пред спрялото в нарушение на закона МПС и слязъл от полицейския автомобил. Насочил, че се към другото МПС и в този момент до автомобила пристигнал мъж. Св. Й. И. му се представил, попитал го дали той е паркирал автомобила и след като мъжа потвърдил му казал, че ще му състави глоба с фиш за неправилно паркиране. Ситуацията била възприета от жалбоподателя, който информирал за това св. И. П. и отишъл при полицаите за да ги уведоми, че водачът е спрял за малко и е спрял на пътя защото тротоара е разкопан. Уведомен бил от св. Й. И., че няма право да спира и върху тротоара, а св. Й. И. започнал да съставя глоба с фиш. Жалбоподателят реагирал емоционално изказвайки мнение, че така се процедира (глобяват се) само по отношение на бедни лица и посочил човек с патерица. След като св. Й. И. съставил фиша и го връчил на водача жалбоподателят решил да му плати глобата. Попитал шофьора колко е размера на глобата, а след това извадил 20лв. и отишъл да ги даде на водача. В този момент ответникът В. Г. В. излязъл от полицейския автомобил и поискал личната карта на жалбоподателя. Последният казал, че не е у него, а е в автомобила му

паркиран наблизно и се насочил към свидетелите И. И. и И. П. които били до строежа. Тогава полицейските служители го задържали. Поставили му белезници и го отвели в І РУ при ОД на МВР Варна. Там срещу жалб. Л. била съставена Заповед № 365зз-577/14.09.2022год. за задържането му за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР. В заповедта бил вписан час на задържане 17:05ч. От жалбоподателя били снети писмени сведения и в 18:10ч. на същата дата той бил освободен.

Видно от приложената административна преписка атакуваната Заповед за задържане на лице рег. № 365зз-577/14.09.2022год. е била издадена на 14.09.2022год. от В. Г. В.– пол. инспектор в сектор „Общинска полиция“ при ОД на МВР Варна, с която на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР е разпоредено задържане на жалбоподателя П. Н. Л. ЕГН *****, за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на Първо РУ Варна. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено „съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба“. Заповедта е подписана от задържаното лице като в нея е отразено и връчване на екземпляр от нея на задържания. Задържаното лице – жалбоподателят Л. е освободен на 14.09.2022год. в 18:10ч.

Жалбата е подадена на 28.09.2022год. чрез директора на ОД на МВР Варна.

В преписката по издаване на оспорената заповед, предоставена от ОД на МВР Варна ведно с писмото с което е препратена жалбата, се съдържат преписи от заповед за задържане на лице № 365зз-577/14.09.2022год., декларация от 14.09.2022год. изходяща от П. Н. Л., протокол за личен обиск на лице от 14.09.2022год., докладна записка УРИ 365р-53805/15.09.2022год. изходяща от В. Г. В. адресирана до началника на сектор „Общинска полиция“; доклад УРИ 365р-53808/15.09.2022год. изходящ от В. Г. В. и адресиран до началника на Сектор „Общинска полиция“, сведения от П. Н. Л., месечен график № 365р-50371/30.08.2022год., копие от книга за задържани лица водена в І РУ, Удостоверение за заеманата длъжност № 365р-474044/03.10.2022год.

Допълнително в хода на съдебното следствие е постъпило и съответно прието писмо рег.№ 3К22002389ВН□001В от 31.10.2022год. изходящо от зам. кмета на Община Варна, ведно с приложени към него Заповед № 365з-8095/22.12.2021год. на директора на ОД на МВР Варна и предложение за промяна на месечен график за месец септември с рег.№ 365р-57504/03.10.2022год.

Като свидетели в хода на съдебното следствие показания са дали И. Ж.И. и Ив. В. П. (ангажирани от страна на жалбоподателя), както и Й.В. И. (ангажиран от страна на ответника).

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени така и гласни, които преценени по отделно и в тяхната съвкупност не водят на

различни правни изводи.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.149 ал.1 от АПК. Същата е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По правната си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. В зависимост от конкретния случай, мярката по чл. 72 от ЗМВР, би могла да има превантивен или преустановителен характер.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на която и да е от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган – полицейски инспектор в сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР Варна, представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ охранителна дейност по чл. 6, ал.1, т.2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл. 74, ал.3 и 6 от ЗМВР. Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от него и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл.63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР.

В оспорената заповед обаче липсва съществен реквизит, а именно - не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл.72 ал.2 т.2 от ЗМВР фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. В тази връзка следва да се посочи, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства.

В конкретния случай видно от оспорената заповед, посоченото в нея правно основание е „чл.72, ал.1 т.2 от ЗМВР“. Съгласно посочената разпоредба полицейските органи могат да задържат лице което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. От фактическа страна в заповедта е посочено „съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба“. Преченето на полицейски орган да изпълни задължението си по служба обаче само по себе си не представлява законово регламентирано материалноправно основание за налагането на ПАМ по чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР (в която хипотеза е постановено задържането) от една страна, а от друга не се свързва и с друго нормативно предвидено основание за постановяване на задържане за срок до 24 часа по чл. 72, ал.1 от ЗМВР. В контекста на горното така даденото фактическо описание следва да бъде приравнено на липса на посочени съгласно нормата на чл. 72, ал.2, т.2 от ЗМВР фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на ПАМ.

Съгласно константната съдебна практика - Решение № 3506/12.03.2012 г. по адм. дело № 15620/2011г. на ВАС, Решение № 4410 от 02.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2008 г., III о. и др. фактическите основания за издаване на адм. акт са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. Затова липсата им не само не позволява индивидуализираното му, за да бъде то проверено, а сочи пряко на неговото отсъствие. Липсата на фактическо основание не може да бъде заместена от посочване на правни основания, какъвто е процесният случай. В този смисъл следва да се има в предвид решение от 24.06.2014г. на Европейския съд по правата на човека по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – П. и Пр. срещу България, в което е прието, че единствено посочване на правното основание за ареста, приемано самостоятелно, е недостатъчно, а при липса на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

За да обоснове правото на органа да упражни предоставеното му правомощия в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си е следвало в заповедта за задържане по чл. 71, ал.1, т.2 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства свързани с това коя от дейностите по чл. 6 от ЗМВР е осъществявал полицейския орган, какво е било поведението на адресата в частност с какво то пречи на органа да осъществи правомощията

си по служба, както и надлежно дадено предупреждение в горната насока, съответно неговото неизпълнение. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да било факти и обстоятелства релевиращи наличието на конкретни и обективни данни и обстоятелства сочещи, че лицето спрямо което е постановено задържането по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР след надлежно предупреждение съзнателно е пречело на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Следва да се отбележи и това, че в оспорената заповед дори не е посочено предупреждено ли е било лицето или не като е налице пълна неяснота досежно това какво точно се има предвид, за какво точно действие (съответно бездействие) за какво точно поведение е задържан жалбоподателя. Нещо повече в заповедта не е посочено дори къде е било задържано лицето.

Непосочването на фактическите основания за издаване на заповедта и конкретно за задържането на лицето води до необоснованост на издадени акт и представлява самостоятелно и достатъчно основание за неговата отмяна – в този смисъл Решение № 7450 от 20.05.2019 г. по адм. д. № 15479/2018 на Върховния административен съд.

Действително съгласно трайно установената съдебна практика мотивите за изготвяне на адм. акт могат да бъдат изложени и в други документи съдържащи се в административната преписка когато тези документи изхождат от издателя на акта. В случая обаче доколкото се касае до засягане на едно от основните права на човека – правото на свобода, обект на изключителна защита от ЕКПЧ следва да бъде съобразена разпоредбата на чл.5, §2 от ЕКПЧ съгласно която на всяко арестувано лице следва незабавно да бъдат съобщени основанията за арестуването му. С други думи ако и мотивите да са изложени в документ различен от оспорваната заповед то този документ следва да е бил незабавно доведен до знанието на задържаното лице. В случая по делото е налична докладна записка изходяща от ответника Василев в която са описани конкретни факти – действия извършени от жалбоподателя – държал се арогантно, след поискване не представил документ за самоличност. Описано е и предупреждение, че ако не представи документ за самоличност ще бъде задържан. За съда обаче няма никакво съмнение, че жалбоподателят не е бил запознат с въпросната докладна, а тя е била изготвена след неговото освобождаване от ареста. На това води и последното изречение от докладната „След отпадане на необходимостта П. Н. Л. беше освободен без видимо нараняване от използване на помощни средства“. Отделен е въпроса, че дали именно непредставянето на документ за самоличност е бил повода за задържането може само да се предполага с оглед изявлението на св. Й. И. (началник група в сектор Общинска полиция“) в съдебно заседание, че жалбоподателят е бил задържан защото им пречел да си свършат задълженията – да се състави фиш, а жалбоподателят не спирал да приказва, което е меко казано несериозно основание за прилагане на репресия. Следва да бъде посочено още и това, че непредставянето на документ за самоличност само по себе си също не е основание за задържане

на лице с оглед нормата на чл. 70, ал.2 от ЗМВР регламентираща, че установяването на самоличността може да бъде извършено и посредством сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни, което в конкретната хипотеза е било напълно възможно. На място е имало най-малко двама души от които полицаите са могли да съберат информация за самоличността на жалбоподателя, а най-елементарното нещо което е могло да бъде сторено е било просто да го попитат за трите му имена и ЕГН. И най-накрая следва да бъде посочено и това, че полицейските органи могат да установяват самоличност в изчерпателно посочени в нормата на чл. 70, ал.1 от ЗМВР случаи което пък предполага да е налице яснота в коя от хипотезите на цитираната по-горе норма са действали полицаите в случая, а такава яснота няма и не се извежда дори и от помената по-горе докладна записка.

С процесната Заповед е ограничено правото на свобода и сигурност на жалбоподателя Л. по чл. 30, ал. 1 от КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ, чиято конституционна и международноправна защита императивно изисква чрез чл. 30, ал. 2 от КРБ вр. чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР чл. 74, ал. 6 ЗМВР и член 5, § 2 ЕКПЧ основанията за задържането да му бъдат съобщени незабавно. Обратно, същата тази правна закрила и формираната трайна юриспруденция на ЕСПЧ по член 5 ЕКПЧ изключва категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания. Ето защо, след като необходимата информация за тях не се съдържа в процесната Заповед съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чрез връчването на неин препис по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР не е доведена до знанието на жалбоподателя Л. при задържането му съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, фактическите негови основания не могат да се формулират, предявяват и доказват от постановилия го полицейски орган пост фактум. Липсата на фактически основания за задържането в обжалваната Заповед препятства и съдебния контрол по чл. 72, ал. 4 ЗМВР и член 5, § 4 ЕКПЧ, който се упражнява единствено в рамките на индивидуалния административен акт, чиято законосъобразност се оспорва. Този дефект по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във формата на процесната Заповед е съществен, не е незабавно отстранен от издалия я полицейски орган до задържането на жалбоподателя на 14.09.2022г., съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, не подлежи на последващо саниране по делото и е самостоятелно абсолютно основание за отмяната ѝ.

В случая със Заповед № 3653з-577/14.09.2022г. издадена от В. Г. В. полицейски инспектор в сектор „Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна е ограничено правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ на жалбоподателя Л. при недопустима неопределеност на фактически основания за временното негово лишаване от свобода.

С оглед на всичко изложено по-горе и след осъществената проверка по чл. 168 АПК, съдът счете жалбата за основателна – оспорената Заповед № 3653з-577/14.09.2022г. издадена от В. Г. В. полицейски инспектор в сектор

„Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна е незаконосъобразно издадена с нарушения по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК, поради което следва да се отмени на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК.

По разноските.

Разноски се претендират от двете страни като и двете искания са направени своевременно, преди приключване на делото пред настоящия съд, а процес. представител на ответника е формулирал и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С оглед изхода на делото искането на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено като ОД на МВР Варна следва да бъде осъдена да заплати на П. Н. Л. сума в общ размер на 810лв. от които 10лв. представляваща внесена държавна такса за съдебното производство пред ВРС и 800лв. адвокатско възнаграждение. Що се касае до направеното във фазата по същество възражение от процес. представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя то не се споделя от съда доколкото в случая възнаграждението надвишава незначително (с 50лв.) минималния размер на адвокатското възнаграждение определено за този вид дела в чл. 8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 750лв..

В случая съдът намира за нужно да отбележи, че нормата на чл. 78, ал.5 от ГПК приложима и в административното производство по силата на чл. 144 от АПК не задължава съда автоматично да присъжда адв.възнаграждение в минимален размер. Адвокатското възнаграждение трябва да е справедливо и обосновано и само в правомощието на съда е да прецени дали съобразно данните по делото уговореният размер е прекомерен и до какъв размер следва да се намали при спазване на определения минимум в разпоредбата на чл. 36 ЗА. Настоящият случай не е такъв, поради което и на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в пълен размер.

При този изход на делото разноски на ответника не се дължат, поради което и искането му в тази насока се явява неоснователно.

Водим от горното настоящият състав на ВРС:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Н. Л., ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Варна, ул. „Гларус“ №**, Заповед № 365зз-577/14.09.2022год. издадена от В. Г. В. – полицейски орган – полицейски инспектор в сектор „Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на П. Н. Л., ЕГН ***** с

постоянен адрес гр.Варна, ул. „Гларус“ № ** сумата 810лв. представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Районен съд – Варна: _____